

Николай Теллалов

Талисман на борда

Знаех си, че глупчото ще намаже въжето.

И ето го сега – стои бос на палубата, с разкървавен нос и примка на шията, чака юнгата след подаден сигнал да освободи баласта, вързан за другия край на въжето. В резултат на това смотанякът ще се възнесе нагоре по мачтата, а противотежестите от бъчви с осолено месо ще избумкат в дъските на полубака.

Виждал съм доста хора да си отиват по този, че и по сума ти други начини. Едни се борят до последно като вълци в капан. Други са покорни като овце. Но понякога има и такива, които нито са примирени, нито се бунтуват, с което само биха направили кеф на палачите. Те сякаш не са решили как да постъпят, изглежда не си дават сметка, че щом тялото им се заиздига към рея, ритайки безпомощно, душата ще продължи право нагоре. И за повечето – ще плюсне обратно във вълните на път към пъклото и това ще е единственото ѝ приятно прекарване през следващите векове до Страшния Съд.

Аз, за разлика от подобни наивници, зная, че лошото и непоправимото се случва на всеки, включително и мен самия. Знам това още когато петнайсетгодишен напуснах дома и отидох в Бристол, за да прекарвам впоследствие на суша два-три месеца годишно, от които две трети отиват за бачкане по рангоута и за стягане на такелажа, или в търсене на провизии. Не тъгувам за родината, само понякога сънувам планините на моето детство, но върна ли се – увисвам незабавно като този тук...

Впрочем, той още чувства палубата под нозете си. Задълго ли?

Изваждам лулата от устата си и колкото може по-нехайно се обаждам:

– Капитане? Хубаво де, ще обесим тоз юнак, ама...

Капитанът се извръща и ме поглежда кръвнишки.

– Какво „ама“? – изръмжава той като господарско куче по ратай.

Подръпвам замислено лицата, за да не изглеждам припрян.

– Ами... Като начало, не се среща под път и над път жив човек, на който му се подават желяза от главата.

– Е и? – капитанът изглежда раздразнен. – Някаква, хм, обича на слепоочието. На всичко отгоре просто медна. Диваците са по-находчиви, корали по търбуха.

– Да, но се подава от чутурата му – натъртвам деликатно и тактично аз.

– Голяма работа, риф под котвата! Всъщност, какво искаш да кажеш, боцман?

Решавам да не му обърна внимание за известно време. Пускам още

две кльбца дим – тютюнът е скапан до немай-къде – и питам:

– Кажи момче, какви са нашите координати?

Глупчото се замисля за малко, а после отговаря с тон, който никак не се връзва с въжето, ама никак не се връзва. Все едно плякаме карти и аз го питам, не ще ли още една халба бира.

Капитанът поглежда осъдения, поглежда към мен. Нищо, ще загрее за какво става дума. След малко.

– Каква е дълбочината под кила?

Отново леко замъглен за момент поглед.

– Сто и четирийсет клафтера.

– Какво ще бъде времето, момче?

– Ами... движим се право към буря, господине.

Момчетата наоколо скептично поглеждат към небето.

– Има ли други кораби в радиус от шейсет мили?

– Седем, господине... – и подробно съобщава местоположението им в румбове и мили спрямо нашето корито.

Толкова е тихо, колкото може да бъде на един бриг с разхлабен такелаж. Кормчията Бари Нейл е направил слонско ухо, а юнгата рискува всеки момент да ни се изтърси на главите като кошница гнили ябълки. Само да не вземе да освободи макарата младото копеленце, че олигофреният пред нас просто не ще успее да заинтригува достатъчно капитана.

– Откъде знаеш, катран по езика?

– Ами имам постоянна дрън-дрън връзка с дрън-дрънния дрън-дрън посредством дрън-дрънен дрън-дрън в мозъка.

Думите уж звучат на чист човешки английски, но са пълна абракадабра. Ако не престане, капитанът ще кресне на юнгата да избие клина от макарата. Ще трябва да се намесе – лицето на шефа бързо препуска през забавна цветова гама право към гневно-мораво.

– Сър, не виждате ли, че момъкът е просто глупав и не го бива да обяснява като за джентълмени. Нека аз поляя със светлина бръщолевиците му. Накратко: младият господин е свързан посредством магически механизми... всеки е виждал какво има вътре в часовник, нали? Та този тук хубавец има нещо като часовник в главата си. И така има начин да се чува с кораба си. А корабът му е въздушен, за него облаците са вълни и сега кръжи високо-високо в небето... Не бе, джентълмени, не се вижда. Много е високо. Мистър Нейл, гледай си руля, ако обичаш. Докъде бях стигнал?

Тънък психологически момент – да накараш слушателите да участват в речта ти, та по-лесно да я приемат за истина. Уви, дори истината

се нуждае от разкрсяване, макар и гола да е прекрасна. Особено тази.

– Че има въздушен кораб, дето се шматка много високо и не се вижда – нестройно, в хор ми отговаря екипажът. Само капитанът си трае със свити устни.

– Правилно. Този кораб обаче е също магически. Кормчия му е голем, всъщност той самият е... Някой знае ли какво е голем?

Отговорът е още по-нестроен отпреди, малко повече от половината викат „не“, но има и такива, които са слушали да им четат Библията и отговарят повече или по-малко сигурно „да“. Великолепно.

– Значи нека знаещите обяснят на незнаещите... После! После, вмирисани скумрии такива! Та значи корабът е ръкотворен, но е като жив и има мозък, който е не по-малко умен от... от португалски лоцман. Та механизмите в главата на нашия пленник и пясъчният мозък...

– Силициев – прекъсва ме глупчото, но с много любезен глас и се оправдава: – Понеже е много архаичен модел...

– Казах същото – усмихвам му се зъбато и продължавам към заинтригуваните моряци. Пречи ми само Бруно, който пита околните: „К'во каза боцмана? К'во каза?“, а те го отпъждат като конска муха, за да не изтърват и дума:

– ...поддържат връзка все едно се чуват, а даже и виждат, както в кристалните топки на панаирджийските циганки-врачки и това позволява на този тук млад господин да пита за различни неща, като тези за които аз вече питах, онзи мозък горе, който му отговаря. Ако натопите щурмана мистър Симпсън в студена вода, капитане, и той изтрезнее достатъчно, за да отличи астралабия от пистолет, след известно време ще знаем координатите на нашето корито, вярно не толкова точно, колкото чухме от господина с клупа на врата. Дотогава ще забележим и издаващата бурята облачност. После можем да обмислим как да пресрещнем спасяващите се от лошото време търговски съдове и до сутринта някои от тях ще видим на хоризонта. Но дълбочината можем да измерим незабавно. Ако сметнем, разбира се, че си заслужава да спрем или да сменим курса заради някакво си ураганче.

Капитанът дълго мълчи, зазяпан в небето, мен и нещастника.

– Свалете му примката, водорасли по мачтите – нарежда накрая той.

Опитвам се да не изглеждам облекчен и доволен.

Капитанът кръсва на юнгата да слиза веднага и се обръща към временно помилвания:

– Това, дет' го разправя боцмана, истина ли е, пикня в бирата?

– В общи линии, образно казано... – почва да мънка онзи.

– Сър, трудно му е да говори на такива теми с вързани ръце – намесвам се преди мухльото да е вбесил шефа. Капитанът кима на втория боцман, Питър Джоба, който прикляква зад гърба на глупчото. Джоба е боклук и такъв скръндза, че се заема да бъзика възела, вместо да пререже въжето. Накрая капитанът губи търпение, изсъсква и чак тогава Питър вади нож. После се изправя, прибирайки си отрязъците. Същинска сврака.

– Дайте му парцал с оцет за носа, рибя мърша – казва капитанът.

– О, благодаря, няма нужда – отвръща глупчото толкова учтиво, че все едно допреди малко нямаше да го бесят. – Моят дрън-дрънски дрън-дрън ще ме приведе в нормално физическо състояние. Не се безпокойте... сър.

– Господинчото иска да каже – бързам да превода аз, – че освен часовника в главата, има и други такива по цялото тяло, които се грижат да не боледува и раните да зарастват бързо и без усложнения...

Това не се нуждаеше от проверка. Дори Тъпакът Хенри е забелязал, че насинената физиономия на пленника вече изглежда свежа като на лондонска госпожица, от онези дето носят коприна и не смърдят на кравешки лайна. Допълвам многозначително:

– Чрез тях корабът-магьосник следи дали младият господин се чувства добре.

– Да, точно така – радостно добави глупчото, потривайки прежулените китки.

Виждам, че капитанът започва смътно да съзира избегнатата опасност. Трябва да му се признае – има нюх за такива работи.

– А... щеше ли да разбере онзи пясъчен мозък, че сме те пообесили малко, оригване на кашалот? – пита с несвойствен тон шефът.

– Незабавно.

– И? – в гласа на капитана се долавя известно напрежение.

Не е нужно да си много съобразителен, за да схванеш за какво става дума.

– дрън-дрънният дрън-дрън щеше да унищожи кораба ви – просто-душно изрича онзи.

Чувам как дървояди гризат кила на нашия бриг. Капитанът се облещва.

– С нещо като мълния – отзивчиво добавя глупчото.

Изненадващо шефът проявява неподозирана интелигентност:

– Искаш да кажеш, жлъчка на калмар, че щял да позволи да бъдеш

убит и чак след това...

– О, не за възмездие. Просто ще заличи всичко около мъртвото ми тяло, за да не попаднат дрън... – глупчото среща погледа ми, еквивалентен на здрав ритник по кокалчето. Момъкът излиза схватлив и включва ръцете си в обясненията, – ...всички неща които ги има в мен. Такива са наредбите. Артефакти да не остават.

– Но ти ще си умрял! – отново се ококорва капитанът.

– А, това не е важно – махва с ръка глупчото.

И аз правя така, когато казвам: „Добре де, вземи шибаната ми стара лула. И без това вече е счупена, имам си друга“.

Някой мърмори. В погледа на шефа объркването бавно се сменя с любопитство. Я виж ти, никога не съм го помислял за него.

– Откъде си, господинчо, червеи в паницата? Говорът ти напомня... напомня, хм... – капитанът се отказва.

– Много е далеч оттук. Ако корабът ви пресече екватора и през нощта се покажат северните съзвездия, ще ви покажа звездата, която е моето слънце.

– Звездата, която е твоето слънце? – повтаря капитанът и за момент изглежда нещастен, а очите пак качват по-голям калибър.

– Да, толкова е далеч, че изглежда като звезда. Тукашното слънце от моя дом и то е мъничка светеща точка.

Просто чувам как мозъкът на шефа щрака.

– И си се домъкнал от толкова далеч без оръжие, рапани по муцуна-та? – пита той.

Наистина съм изненадан. Капитанът не е такъв глупак на какъвто иска да мяза. Трябваше да се очаква нещо такова – само с коварство и хитрост не се оцелява дълго на пиратски плавателен съд. Тук трябва и акъл. Вижте мен.

– Забранено е. Но не съм съвсем беззащитен.

– Така ли, плъх в гащите? – озъбва се шефът. – И в задника ли си криеш мускета?

Наоколо добродушно се поразсмяват: ма много лъже, глей го тоя!

Смотанякът посочва с пръст.

– Този колан, който сте си сложили, сър... Между другото, играете си с бутона за самоунищожаване.

В никоя битка не бях виждал шефа толкова бърз. Дръпва ръка, като че бръкнал в торба с кралски кобри. Младежът продължава с благ глас:

– Този пояс е нагласен при допир да разпознава дрън-дрън-дрънските характеристики на моето тяло и не се активира от друг човек.

Остава включена само системата за самовзривяване. Рано или късно незаконният притежател натиска копчето... Бихте ли ми го върнали, сър?

Капитанът обмисля предложението и се колебае.

– Коланът няма нападателни функции – успокоява го смотанякът. – Той е само нещо като броня.

С прикрито нежелание шефът връща опасната вещ на собственика ѝ, за което получава сърдечна и изискана благодарност.

Някои от моряците, успели дотук да затворят уста, зяпват пак.

Глупчото закопчава пояса на кръста си и всички съзират – по тъмносивата набраздена с дяволски орнаменти повърхност присветват мънички очички. Ако искате да ме разберете напълно, слезте със запален фенер някой път в трюма. Така ще замъждукат очите на плъховете.

Младежът докосва нещо и светлинките посиняват.

– Сега управлявам щита мислено, с помощта на... това – той почуква с нокът медното пени на лявото си слепоочие. – Капитане, сър, вижте как действа. Ако обичате, бихте ли ме застреляли?

Шефът май придобива лош навик. Ако и занаят ще продължи да ококорва очи, някой ден ще трябва да ги търси в морето. Дълго гледа светски усмихнатия мухльо и накрая свива рамене.

– Боиш ли се от смъртта, пробойна под ватерлинията? – пита той, вадейки испански пистолет и запъвайки петлето.

– Разбира се! Макар умирането за мен да има други дрън-дрън-дръции.

– Тогава, моля се да знаеш какво правиш... – промърморва капитанът. – Ей, екипажа! Ако видите как летят черва от този смелчага, скачайте зад борда за всеки случай, супа от миди.

Ръката му трепва като да се прекръсти, но после, решително присвивайки око, шефът вдига пистолета.

Глупчото сякаш се покрива с фосфоресциращ като блатно сияние скреж. Може пък да ми се е привидяло, но знам, че не е така.

Капитанът гръмва.

Всички източват вратове, за да видят какво става зад пушилката. Към миризмата на барут се прибавя дъх на изгоряло дърво.

Стопеният в капка куршум се е стекъл по гърдите на глупчото, плъзнал се по крака му, по голия глезен и прогорил в дъската на палубата кръгъл черен белег като от шарка, точно между пръстите на хилещия се младеж.

Нещо тупва и изохква. Слизацият като маймуна юнга е изгървал вантите и се е понатъртил. Никой не смее да коментира инцидента.

Само нечие гърло издишва едно отмаляло „майката!...“

Капитанът ни замислено разглежда пистолета. Надниква в широко-то дуло, помирихва го и става кисел.

– Абе... мистър! – изрича той. – Как изобщо те пленихме тогава, медуза в халбата? Предполагам, че ако ти фрасна една по мутрата, ще трябва да си дялкам дървен юмрук после. Ъ?

– Бях пиян – обяснява глупчото. – Мозъкът горе анализира състоянието ми и реши, че не е опасно...

Бил пиян! Беше направо талпа! И само той остана да плава на повърхността, след като дадохме залп по нарочения за наша плячка кораб. Сигурно е било много старо онова корито, защото когато димът се разсея, над водата стърчаха само мачтите. Не за дълго. На повърхността останаха само неодушевени боклуци, парчета греди, едно-две празни бурета... и този хубостник. Спеше и хъркаше, а смърдеше на ром така, че даже Джон-Налей-ми-още-едно си държеше носа откъм наветрената страна.

– Аха – казва капитанът.

За пръв път не мога пряко да следя какво мисли.

– Добре, майната му – решава най-сетне шефът. Поглежда ме. – Заведи господинчото долу и бъди с него. Освобождавам те от други задължения, треска под ноктите! – фиксира ме настойчиво със сините си очи. Прекрасно го разбирам. Всички на този кораб държим тигър за опашката – ни да го пуснеш, ни да стискаш!

– Кок, на прасе звънче! – продължава капитанът. – Дай му двойна дажба. И бира, ако не се е вкиснала. Екипаж! Сменяме курса, вятър в кесията! Ей, копеленце, изчегъртай оловото от палубата. Хайде, джентълмени, искам повече платна или няма да отървем бурята, котва по черепа.

Настава суетня, при което капитанът ни хвърля странен поглед и тръгва към каютата си. Минавайки после покрай нея, го виждам да рови в купчина навигационни карти и да мърда устни.

* * *

Аз съм добър човек. Не вадя две очи, щом може само едно. И вместо да режа гърла, предпочитам да зашия няколко хубави шамара и да благословя с патерица през гърбината. Но никого не съм бил до припадане. Виж, в много тежки случаи ще отсека на грубияните няколко пръста. На краката. (Ако мислите, че е чак толкова безобидно – кльцнете си своите и опитайте... е, не нещо толкова сложно като танци, не. Опитайте просто да вървите). Не обичам свади. Но не се крия. Особено

от абордажите. А там винаги ме вземат за лесен противник. Така е, понеже левият ми крак до коляното остана в търбуха на едно от онези изчадия, акулите. И обели ли се дума за тези гадни морски чакали – преставам да съм добродушен. Веднъж търговецът, когото връхлетяхме от мъглата, ни изненада с количеството артилерия на борда си, а после офейка и ни остави на милостта на водната стихия. Тогава ме гризна акулата. Как оживях, е отделна история. Странно, че не болеше. Когато веднъж един французин за малко да ми отнесе със сабя китката (тя сега е крива), болеше далеч повече.

Та от всичко това бих желал да проличи, че рязко се различавам от другите. Те са паплач и нямат – поне повечето – свестни мечти. А аз имам. Мечтата ми е едно хубаво спретнато ханче с двеста акра земя някъде на брега на океана. Още не съм решил точно на кой континент, понеже вече не е ясно къде не дават осемдесет гвиней за умната ми тиква – разочарован съм от оценката, но това е: няма пророци в собствената ти родина. В ханчето ще щъка дечурлига, които ще ходят на училище, за да станат или пастори, или адвокати, или поне съпруги на такива. Вечер ще си лягам в легло, по дяволите, легло с чаршафи и пухени завивки с цвят и чистота на айсберг, до червеносока и зеленоока жена с пищен бюст и ще я наричам „гълъбче“, а не „сладкото ми курвенце“, защото ще съм я водил пред олтара, а не само в храстите. Няма да й кресна никога – всъщност досега съм крещял само когато канаките се опитаха да ме дерат жив, нито ще я докосвам за друго, освен за ласки, в кухнята ще й помага готвачка, в двора – градинар, поне двама слуги – за какво ли не друго. Самият аз ще говоря възпитано, ще ям с нож и вилица като лорд, ще водя семейството на църковна неделна служба и няма да има повече никакви абордажи, бури, скорбут, течове, акули, ками в гърба, отрова в плюскането, което само по себе си е отрова, никакво правосъдие, хазарт със заредени пищови, пиене на съмнителни вина, ром и бира – с една дума, ще живея като човек, а не като скот, какъвто съм сега, и край на тази каторга, наречена моряшки живот!

И глупчото, паднал ни от небето, ще приближи това мечтано заливче за постоянна пристан – докато не пукна – с десетина години. Само един хубав удар – и ставам нещо друго, нещо благородно и уважавано от съседите, което пише мемоари... Да, знам да пиша. И капитанът уж може да чете и доста сръчно рисува карти, но седне ли да изтипосва букви, ръката му става несигурна като стъпките на осъден да ходи по дъска.

Замислено гледам глупчото. Странни са слугите на провидението,

Господи, колкото са странни и твоите дела... и велики, разбира се. И с благоговение приемам Твоя дар, защото моята светла мечта ме чака с нетърпение, чакат ме страноприемницата и белокожата шотландка от сънищата ми. И сега съм близо до тях, както никога преди!

* * *

Привечер е. Всичко живо на борда е каталясало. Чернилката на урагана доскоро беше ивица на хоризонта, обаче сме му избягали.

Седя при капитана и му докладвам за резултатите от приятелския разпит на нашия необикновен пленник.

Шефът от известно време се е усетил и ме слуша със затворена уста. Вече се е свестил от шока и умът му търси положителното в създалата се ситуация. А аз говоря:

– Представяш ли си, капитане, сър, колко бърза била светлината? Ами докато мигна, един лъч поне осем пъти щял да обиколи света. А нашият... хм...

– Гост?

Капитанът е от стара коза яре, но аз съм настроен поетично и предлагам друго:

– ...Звезден човек. Та нашият Звезден човек е пристигнал от толкова далечно слънце, че светлината пътува сто години дотук...

– Сто години пътувал? Боцман, ти да не си решил да ме таковаш, без да ми сваляш панталона, три инча прилив?

– Там е работата, че за нашият небесен глупчо са минали мигове. Дръж се, капитане, сър, защото сега е най-смайващото. Този пришълец и неговия свят са нещо съвсем различно от нас тук. Пътешестват ДУШИТЕ им, а телата си оставят да спят... Абе сменят си тленните меса, както ние си сменяме дрехите! И затова могат да пътуват толкова бързо, че направо не е за разправяне.

– Да не излиза че този звезден глупчо е... ангел?

Почесвам се. Признавам, че и аз отначало така реших.

– Не е. Просто са много напреднали... Я си спомни как диваците от онези острови, където Морган умря от нахалство, ни мислеха за богове заради мускетите...

– Демек, ние спрямо него сме по-зле от онези маймуни, барут в раната? – сеща се капитанът и го хваща за малко яд, но сетне мирясва и потъва в мълчаливи разсъждения.

Търпеливо чакам следващия му въпрос. Донякъде ми е приятно, че шефът е акъллия момче, но това значи също така, че трябва и да

внимавам с него. Впрочем, нямам мерак да поемам цялата отговорност за кораба, екипажа и плячката. Не че не бих се справил. Умереността ми не го позволява – аз съм човек с принципи и желая само онова, което е възможно и което задължително ще свърши добре.

– Откъде тогава има сега тяло, вместо да е като Дух свети, удавник в килватера? – присвива очи шефът към мъждукащото в каютата му кандило.

– От кораба му. Горе има цяла алхимична лаборатория. Забъркват се разни каши и от казана излиза хомунклус с разни джаджи, монтирани в главата и другаде. Абе, капитане, сър, представи си нещо като пъкъла, ама обратно, ха-ха! – пускам накрая шега за прословутите адски казани, но шефът се усмихва едва-едва. Той е богохулник, но не обича другите да се майтапят с отвъдното, затова продължавам по-кратко: – Чудя се само защо не са му вкарали този колан направо под кожата, на мястото на гръбнака да речем...

Капитанът щраква с пръсти и ме поглежда особено:

– Кой знае, рога на морски дявол. Но пък с това ни дават шанс да... – замълчава многозначително.

С прискърбие трябва да го върна на земята и затова въздишам тежко, преди да изрека следното:

– Няма начин, сър. Разбираш ли, ако коланът се отдели на около сто и осемдесет ярда от Глупчото, следва експлозия със сила сто бурета барут. А ако тялото на Звездния човек умре, корабът горе разбира това и...

– Но на Звездния не му се мре, цица на русалка – резонно забелязва капитанът.

– Точно в това е проблемът. Той няма да умре. Душата му директно се прибира в небесния кораб, където и ново тяло може да му приготвят. А старото е като скъсана дреха... Ти нали няма да седнеш да се гътнеш, ако при пожар ти изгори ризата на гърба, но кожата остане здрава? Сър.

Капитанът мисли. После разсеяно отпива от гадното, почти превърнало се в оцет вино, плюе, псува и пита:

– Ти виждал ли си как гърмят сто бурета барут, гнили зъби по фалшборда?

– Не повече от трийсет наведнъж. В един френски форт на...

– И? – любопитството му е печелено на време. Още не е решил дали да приеме изводите ми за пълноценни.

– Не бих желал да наблюдавам подобно зрелище по-близо от пет мили.

Шефът човърка в зъбите си и измърморва раздражено:

– Тогава как ще го държим изкъсо този звезден хубостник, медуза в задника?

– Никак. Сър.

– Ахъм!?...

– Той ще остане с нас доброволно. И доброволно може да си отиде когато поиска. Шефе, този момък е дар божи. Като попътния вятър. Няма как да го турим в кесията си и да го развързваме когато ни потребва. Затова нека просто се възползваме със смирение и благодарност към съдбата, че сега е с нас.

Капитанът ме гледа замислено. Продължавам, вече делово, не с пасторски тон:

– Имам план. И вече съм убедил Звездния човек, че ще има незабравими преживявания – ще участва в пленяване на търговски кораб, което ще види с очите си, а няма да научи от разкази или от машините си.

– Как?

– Кое как?

– Пфу... Планът ти, пясък в устата!

– Ами нали се сещаш за неговия щит, сър? Той може спокойно да покрие с него двайсетината души.

– И куршумите ще ни се лепват като хрочки, без да ни раняват дори? – очите на капитана засияват като южни звезди. – А ние ще се отърсваме от тях като гъски от вода?

– Нещо повече.

– Какво имаш предвид, цирей на челото?

– По-добре да го видиш сам, капитане. Сър.

Капитанът едва не хуква навън, но се съдържа. Изобщо и преди ме е смайвал с умението да укротява поривите си.

– Ти – вярваш ли му? За всичко?

– Като в Съдния ден вярвам! – отговарям твърдо.

– И... трябва да се примирим?... – пита предпазливо.

– Да. Мислех доста, капитане. И имах няколко плана как да поставим натясно... но после ги погледнах критично и те дадох течове. Само с благодост ще стане. Той не може да бъде заробен, сър. Спрямо нас Звездният човек не е смъртен. Някога душата му ще умре... тоест ще се отдели напълно и ще иде в отвъдното, както е при нормалните хора, вместо машините му да я облекат с нова плът, но засега той е неуязвим. Ако го притиснем, ще избяга – даже в смъртта, която за него няма да е окончателна гибел.

Шефът става стремително и прави няколко обиколки на каютата. Признавам му – носи на поражения. Капитан си е баш на място. И аз нося, но предпочитам да не ги допускам. Нереални мечти не отглеждам, за да не се сгромоляшат. Ала реални не значи лесни.

Шефът сядва. Мълчи. После изръмжава и протяга ръка да му дам лулата си. Това е единственото нещо, което му позволявам. Досега никога не е понечил да ми загрее врата, както прави с моряците, когато се дънят. Значи ме уважава. И аз го уважавам. А сега – повече от всякога. И не давам повод да му се прииска да ме напердаши. Макар че крещи понякога доста. Но – дума дупка не прави, нали? Пък и към мен не отправя нещо, което да е наистина обидно.

Капитанът дръпва няколко пъти, бърше мундшука и ми връща лулата.

– Каза, че Глупчото може да си отиде когато му скимне, дявол под опашката.

– Аха.

– Ако минем покрай някое пристанище, предполагам.

Умен си, но инатлия. Хъм.

– Помниш ли го как се поклащаше на вълните и даже се мъчеше да се завие с пяната в съня си? Сър.

– Тъй-тъй – подканя ме да продължа шефът.

– Тогава ела да видиш другото нещо.

Излизаме на палубата. Тъмно е като в гърло на кит. Светят звезди. Морето е почти гладко. Поскърцва нашият бриг.

– Къде е?

Соча му извън борда:

– Там.

Дългото мълчание ме кара да съжаля, че не виждам лицето на капитана.

Звездният пришълец стърчи на около стотина ярда навътре в морето. Застанал е върху водата и ясно се вижда как пристъпя от крак на крак, защото повърхността се поклаща приспивно. Фигурата му излъчва сияние, а към небесата се е проточила една перлена нишка прозрачна светлина, която изтънява във висините.

– Там няма плитчина, нали? – прегракнало се обажда капитанът тъкмо когато вече губя надежда да чуя някога гласа му.

– Не. Върви си по водата като Христос по езерото.

– И какво прави там? – възмущава се капитанът. – Защо свети така, ръжда по мускета?

– Корабът му зарежда със сила металния пояс. Казва, че било вредно да стои на палубата, докато траело това...

– Кой е на вахта?

Поемам дълбоко въздух:

– Аз.

– Моля?

Когато шефът псува, значи изпуска парата. Но когато казва „моля“, значи гърнето е затиснато с тежък похлупак и може да стане лошо. Но аз смело му отвърщам:

– Наредих на Джоба да е вахтен, понеже днес не се е катерил по вантите. После загубих от него на зарове почивката си. Трябва ли всички да знаят?

Шефът забавя отговора си, а после само изръмжава сърдито:

– Кажете на Звездния човек да внимава да не го видят момчетата, скорбут за десерт. Не искам да се плашат тия тъпащи. Аз се прибирам да спя, мъртво вълнение. Утре ще потренираме плана ти.

Докато чакам Звездния човек да приключи с заниманието си и да се прибере на борда, капитанът е запалил фенер в каютата си. Виждам през откренатата врата, а имам прекрасно зрение, че очите му са празни. Комай в този миг той собственоръчно погребва в сърцето си и последните планове по някакъв начин да върже пришествие – метафоричния попътен вятър на фортуната – към себе си и своите амбиции.

Интересно откритие. Капитанът ни има мечта.

* * *

Галеонът надвисва над нас като скала над орехова черупка. Според Звездния човек плячката ни вози товар коприна. Шапките ни падат, докато се мъчим да надникнем в гърлата на оръдията му. Чудя се как всички до един не сме напълнили гащите, веселяшко безумие и упование са ни спекли гъзовете – друго обяснение няма. Треперят ни ръцете, даже моите. Глупчото стои начело между мен и капитана и спокойствието му удържа естествения ни човешки страх залостен в трюма на душата. Вярата в късмета, пратен ни от небесата, ни тласка като тайфун – напред. И комай летим, въпреки че все едно сме пуснали корени в палубата.

Испанците ни зяпат, надвесени над фалшборда на кораба си: абе какво искат тия? Честно казано, и аз съм на път да си задам същия въпрос, обаче капитанът усеща, че опиянението ни от собствената наглост скоро може да се разсее и тогава палубата ще засмърди на лайна, затова се изпъчва и крещи към галеона:

– Ей там, паписти недоклани! Хвърлете въжени стълби и си пригответе кесиите за опразване, скелет в сандъка! Давам честната си дума, че ако не се съпротивлявате, кучи синове такива, никой няма да пострада, пет пенса за причастие!

Цяла минута онези предъвкват чутото, после главите с железните шлемове изчезват, а след малко право насреща от оръдейните люкове зейват навън поне дузина медни хобота. По шума обаче личи, че готвят за стрелба само един топ.

Веднага се крием зад тесния гръб на нашия Звезден човек и добре, че не чакаме дълго – поне половината от екипажа вече тракат с ченета.

Гръмва, оглушавам, успявам да не затворя очи, но лютивият пушек ме заслепява със зли сълзи. И все пак забелязвам, а сетне и чувствам удара на гюлето – прилича на халосване с бала памук. Дружно тупваме по задник, поне пет-шест души от нашите пърдят едва ли не по-силно от оръдието, но май опазват панталоните си чисти... тоест пак толкова мръсни, колкото са били поначало. Нашият Звезден глупчо, пардон, талисман, ни предпази с дяволския си щит, както беше обещал че ще стане. А гюлето рикошира като слънчев лъч от лъскаво венецианско огледало и се връща откъдето е дошло.

Докато кашляме и псуваме, изправяйки се на крака, отсреща в недрата на галеона пишат ранените артилеристи. Тогава от високата палуба изтрещява мускетен залп. Естествено, куршумите поемат обратно и дори не ги усещаме, защото сме заети с построяване и заемане на заплашителни пози. Стрелците горе обаче са натръшкани и повечето от тях имат нужда от последно причастие и заупокойна молитва, вместо от превързване.

Разбирам, че това сражение е приключило. Ние юнашки хвърляме абордажните куки и долепваме борд до туловището на плячката. Катерим се и стъпваме на палубата. Не бива да се отдалечаваме на повече от двама стъпки от Глупчото, той ни прикрива с призрачната си вълшебна броня, но галеонът повече не мисли да оказва съпротива. Испанците са сиви от ужас, призовават Хесус и майка му, за която капитанът ни се изказва подобавашо.

Нататък е лесно да проявим благородство, с което смайваме преди всичко себе си – никого не убиваме, само раздаваме не особено щедро плесници. Великодушието ни се дължи на: първо, защото такава беше условието на Звездния човек – с което капитанът има благоразумие да се съгласи, – а второ... ами защото до последно не вярвахме, че ще сполучим, при все че за тренировка изхабихме едно от нашите оръдия още

преди талисманът ни да каже в коя посока отвъд хоризонта има достойна за ограбване жертва.

Така че поведението ни е направо изискано – почти не псуваме, на испански де, докато заповядваме всички да се измъкнат на палубата. Под вещия надзор на Питър Джоба нашите матроси почват да преджобват пленниците. Аз и капитанът правим бърз тараш в каютата на испанския капитан. Шефът търси навигационни карти, от което си вадя поуката, че той не желае изцяло да зависи от дарбите на скъпоценния ни звезден глупчо. Хрумва ми да си избира нещо по-така за обличане от гардероба. И докато оглеждам дрехите, изведнъж си давам сметка, че сред изкараните на кърмата пътници липсват жени.

Не липсват. Сред изvezаните със злато камизоли откривам едно невероятно прелестно създание и ако не беше огненокосата шотландка от мечтите ми, сигурно бих склонил на знойните тъмни очи на испанката. Кимам ѝ учтиво и с жест ѝ заръчвам да кротува. После казвам на капитана, че имам една идея и излизаме навън.

Пред тълпата примрели пленници заварваме назряваща кавга, защото небесният пришълец, нашият талисман на успеха, тича напред-назад, бърбори нещо на дрън-дрън и внася смут, като тъпче обратно иззетото в джобовете на пленниците, които никоой не си е дал труда да върже. Лицата на нашите хора стават все по-кисели, затова незабавно надувам боцманската свирка, с което привличам вниманието.

Във възцарилата се тишина почвам да говоря и жалко е, че аз, родеият за оратор, никога не сварвам да се подготвя за някоя реч предварително – все импровизации:

– Джентълмени! Плякосването е тежък и неблагоприятен труд! Не бива да се хабим напразно. Предстоят ни нови славни битки, да не говорим за петдесетте бурета страхотно вино, освен това в камбуза е сготвено за хидалговците. Затова нека ни изкарат една хубава маса, да я застелят с коприна и да ни нагостят, понеже още сме разявени от приключилия абордаж и ешпаньолите следва да заслужат милостта ни. Докато трае трапезата, мисля, че гостоприемните домакини ще ни покажат всичките интересни неща, измежду които ще благоволим да си изберем плячка...

– Грабежът не е хубаво нещо! – внезапно ме прекъсва глупчото от небесата. Възчервен е от негодуване.

Екипажът на нашия кораб се опулва към него, но аз не губя присъствие на духа и му възразявам най-спокойно:

– Искаш да кажеш, че не бива дори да си вземем нещо за спомен от

днешния ден, звездни човече?

Той се замисля и изведнъж щраква с пръсти:

– Е, сувенири – може...

След няколко мига еква гръмотевичен смях.

– Сувенири! Сувенири! – кикотят се до сълзи и премала моите пирати, а капитанът ме гледа иронично, но с одобрение. Само той освен мен разбира, че живият ни талисман е казал това за „сувенирите“ най-сериозно. Вярвам също, че си дава и сметка, колко по-лесно ще може да контролира положението.

Настаняваме се на изнесената маса и почва пир, докато испанците изнасят за оглед скромното си имущество. Те добре схванаха намека, че е в техен интерес да не щъкаме из кораба им. И наистина се откупват щедро, макар ще продължат да се тресат докато не си отидем. Изглежда са морално смазани. Една огъната в гърдите на Тъпака Хенри шпага, която той през смях връща на собственика „за сувенир“ в размяна на всичките му дрехи, ги обезсърчава напълно. Вярно, един спотаил се на носа бомбардир изпразва в нас пушкалото си – ни леко оръдие, ни тежък мускет – докато вдигаме втора наздравица (веднага след първата). С капитана сритваме хората си под масата и се правим, че нищо не е станало. Естествено, мортирката е на парчета, а овъглената фигура на нещастника бавно се съгва и се разстила до останките на носовата надстройка.

Сега вече испанците напълно са си изяснили простата истина – животът, а и честта на скритите сеньори и сеньорити, струват много повече от накити, дрънкулки, злато и други непотребности.

Отляво и отдясно на мен нашите славни момчета мляскат и се оригват. Заедно с деликатесите дъвчат и не изпускат от зъбите си лафа за сувенирите. Много им е забавно. И кълна се, че от устата на Айвън Едноокия излизат следните думи, произнесени с достойнството на истински джентълмен, нищо че оцапа цялата покривка с фин сос:

– Ще бъде ли така любезен насрания хидалго да ми даде ей онова сувенирче, дето виси като бреме на шията му? Чакай, чакай, я премери колко ярда чини тая верига, майка ти да уважавам... Само три? Сеньор, може веригата да е златна, но за сувенир е недостатъчна! Това по ефеса на шпагата ти диаманти ли са? И бутушите ти ги бива... И ризата. Нали имаш някъде друга? Дай едната на ближния си!

Седим като перове, пред които върволица чужди посланици поднасят за одобрение даровете си.

Вземаме колкото могат да носят треперещите ни носачи. Капитанът нарежда на по-яките испански матроси да прехвърлят провизии на

кораба ни, като особено внимание отделят на буретата вино. Сега се и им заповядва да сменят такелажата на славния ни кораб. Пленниците припряно се залавят да мъкнат въжета. Нашият капитан няколко минути ги гледа намръщено как се суетят и натоварва капитана на галеона със задачата да въведе ред, като междуременно поисква „за сувенир“ сандъка с навигационни карти, като при това само три пъти го нарича „задник непоръбен“.

– Ех, да имаше и някоя мацка... – ненадейно въздъхва до мен Питър Джоба, докато лапа така стръвно, че ми се повдига.

При споменаването за жени очите на повечето от нашите лакомо блясват.

Вижте, нещата, свързани с пленнички, са естествени, колкото и да са безобразни. Не съм голям моралист, но и не съм си враг, за да настроявам срещу себе си загорели за женска плът мъже. Ала знам какво ще последва – вместо „благодаря, сеньора“ ще последва ритник и пляс зад борда. А това не ми харесва. С дамите съм джентълмен. Няколко пенса вършат повече и по-добра работа от кръсъци и шамари. Освен това не мисля, че дори и най долната повлекана заслужава да бъде хвърляна на акулите (гадни зъбати отвратителни дяволски гнусни риби!!!).

Но най-важното – Звездният човек няма да одобри това. А не бива да губим благоразположението му в никакъв случай! Той е кокошката, която снася златни яйца!

Докато трескаво обмислям как да отвлека вниманието на юнаците ни от опасната тема, разрешението на проблема идва от страна на Бруно Дългопръстия, който е малко глух и затова винаги говори високо. От известно време е спрял да яде и втренчено разглежда топовете копринен плат. И в най-критичния момент взема, че се провиква, стряскайки всички – абе все не можем да му свикнем:

– Капитане, гръм да ме порази, какво ще кажеш да си ушием цветни копринени платна! – от устата му летят плонки и парчета салата.

– Ние? Да ушием? – изумява се капитанът. – Не, разбира се, рапан на шиш! Я колко още безделници треперят и цапат гащи наоколо, тюлен размазан! Бързо им намери работа да се разсеят с нещо полезно, вместо да редят молитви!

Въздъхвам с облекчение.

Скоро блясъкът на дрехи, злато и скъпоценни камъни, инкрустирани оръжия и фино бельо, а особено поразителните нови ветрила, както и дъхът на изискани напитки и ухания на нови и нови блюда, карат нашия екипаж да забрави за женска ласка.

Чудя се само, как не се намери повече нито един куражлия на този галеон, който да се престраши и да ни сипе отрова в манджите...

* * *

Няколко седмици са минали като насън.

Корабът е сменен, сега имаме по-здрав и по-вместителен. Над главите ни се преливат пъстрите копринени платна. Каютата на капитана е светла и просторна. Ала отдавна не е чиста. Усилията на юнгата не стигат да поддържа целия кораб. Помага му единствено Глупчото. И аз – като нареждам на екипажа да хваща парцали и кофи. Заповедите се изпълняват през куп за грош.

Говоря и за първи път ядът личи в гласа ми:

– Шефе, корабът вони!

– И какво да направя, косми в устата? – отвърща начумерено.

– Екипажът мяза на взет от богат испански манастир отбор готованковци!

– Какво искаш? Сражения няма, бълха в ухото, даже сувенирите не си ги мъкнат на свой гръб, язва по палубата. По-добре да плюскат и пият.

– Размекнати са като восък над печка...

– Скучат, боцман, скучат. Щом даже Хю Главореза тресе шкембе вместо онази крива сабя-кръвопийка...

Да, това е една от добрите страни на ситуацията. Предпочитам Главореза обилно нахранен, пиян до полусмърт и само мързеливо да гледа ушите на пленниците, вместо да ги колекционира, както правеше преди. На пълен стомах не можеш да си свиреп, поне за известно време. Но докога?

– Ще увеличи дяла на копеленцето – обещава капитанът, – може това да повлияе върху екипажа да позачистват кочината си, мишка с гердан.

За малко не избухвам. Мишка с гердан! Матросите се разхождат натруфени като панаирски палячовци, без мен, разбира се и донякъде капитана, аз имам вкус и знам, че елегантността не е нещо, което се постига с количество.

– Ще им повлияеш, сър, само в посоката да пердашат момчето често.

– Нали Звездният не дава да си вземем роби? Какво искаш, гребла на сухо!

– Да избегна неприятности. Бунт например.

– Откъде-накъде?! Какво им липсва?

Дълбоко засмуквам лулата, но тя е угаснала и я хвърлям през прозореца. Капитанът не мигва от звъна на разбитото стъкло. Гледа ме уморено.

– Какво казаха предишните пленници? – задавам риторичен въпрос и преди шефът да си е отворил устата, си отговарям: – Забележи, ние оставяме подире си олекотени откъм товар и съкровища, но на практика здрави и неопожарени кораби, пълни с радостни люде, които са убедени, че невероятно лесно са се отървали от самия сатана, обладал нас, кръвожадните пирати. Нищо, че не се изявихме като кръвожадни – вдигам ръка, понеже шефът се кани да ме прекъсне, – макар че безделието можеше да избие в жестокости за развлечение. Важното е, че слуховете прелитат морската шир, по-бързи от чайки, и мълвата е ужасяваща. Разбираш ли защо е така?

– Разбирам – мрачно отвръща капитанът. – Накъде биеш, дървеници в паницата?

– Натам, че ограбените от нас крият срама си по този начин и се разтоварват от преживените страхове като плямпат небивалици колко сме лоши. Но с това подкокоросват нашите юнаци! Я кажи, ти не изтръпваш ли, а аз всеки път изтръпвам, от гледката на тежки алебарди, нажежени гулета и дребни зли куршуми, които се сплескват в привидно незащитена човешка плът или се връщат назад със същата сила, стоварвайки мощта си върху нападателя?

Капитанът мърда рамене сякаш му е студено и измърморва тихо:

– Прилича на Божие наказание, разпран търбух на делфин...

– Да! А нашата съвест остава чиста и кръв не обагря ръцете ни. Ала всичко хубаво има край. И краят ще дойде внезапно. Ще изскочи като дявол от купел със светена вода.

– Откъде?

– От това, че идиотите, които Провидението ни е дало за екипаж, без юнгата, разбира се, ще се самозабравят! Ще поискат кръв, но вече убедени, че не връшат грях... да де, мнозина преди не си даваха сметка за това. Обаче сега ще са убедени, че имат право.

Капитанът мълчи.

– И нещо друго – не мирясвам аз, – може да си въобразят, че и силата на Звездния им принадлежи...

Шефът вдига глава.

Кова желязото, докато е горещо:

– Опасявам се, че плиткоумните ми братя-пирати няма да проумеят,

че поясът е привързан здраво към пришъглеца и че няма начин да заробят собственика му. Така е. За нас със теб то е очевидно, но иди че го обясни това на тъпанари като Питър Джоба, например! Те май вече са забравили, че ако Звездният човек загине – тоест умре тялото му, ще последва огнен залп от небесния кораб, срещу когото поясът е безсилен. И на тази основа може да избухне бунт. Даже имам заподозрени в заговор и тях гледам да държа далеч един от друг. И ги черпя по султански от маркираните с моя знак бурета. Алчните хора си умират за аванта. Но не става да ги коткам по този начин прекалено дълго.

– Какво предлагаш! – удря капитанът юмрук в масата, на пода падат пергаменти и свитъци от превъзходно начертани карти, просто изумителна изработка. – Съгласен съм, но какво да правим, слаб кил?

Сега е моментът.

– Курс към брега, делим плячката и...

– Не!

Уви. Напоследък капитанът страшно ми се е издигнал в очите, след като прежали тайните си амбиции с помощта на пояса да стане нещо като крал например. Беше героична постъпка от негова страна. Разочарован е, но приема достойно нещата. Схвана, че присъствието на Звездния човек е наистина като ясно време с попътен вятър – осъзна, че не става да го прибереш в джоба... но не се съдържа да не изпита съдбата докрай. И предвид капризите на фортуната – да, кратка е нейната усмивка! – е решил да използва ситуацията интензивно и да натрупа наистина крезови богатства.

Тръгвам си с тежко сърце.

* * *

Отново разпитвам Звездния човек за света, откъдето е дошъл.

Вече знам смайващи неща: далечните звездни хора живеят не само по своята земя, а и в небесата си, както и на дъното на своя океан, по лунни и планети, където, разправя пришълецът, цари такава пустош, че даже нямало въздух (значи и там сиромашия не липсвала, ех...). За всяко от тези места всеки от тамошните хора разполага с цял гардероб подходящи тела – кеф ти с криле, кеф ти с хриле, кеф ти с колкото искаш крака и ръце. Звездните хора могат да се вселяват в различни машини, досущ бесове, и да ги управляват според желанията си. От това ми става малко страшно и тайно се радвам, че родината на нашия талисман е толкова далеч. И че той е такъв симпатяга. Но като изключим стряскащите страни на живота им, там трябва да е много красиво – летящи горички

със сребърни и златни плодове, които на всичко отгоре се ядат, градове в недрата на земята, където е по-светло от слънчев ден на екватора, огнени полета с дъгоцветни пламъци, които не парят и не изгарят, цели дворци, които се събират в едно дрън-дъзитронно зрънце – абе всякакви чудесии и хубости.

Но сега, кой знае защо, темата е за затвори и правосъдие. Той говори, а аз не го прекъсвам, защото е излишно да проявявам недоверие, просто попивам думите му... и завиждам. А не съм завистник.

– Съдът разглежда всички обстоятелства и присъдата се извежда математически по дрън-дръционнно-дрънциална методика... – разказва Глупчото (това е галено, когато Тъпакът Хенри се оплака, че и нему не викат „глупчо“, Айвън го срязва с думите, че не е достатъчно умен и навивен, за да носи такава титла. Точно тъй го каза: „титла“. Айвън! Изненада след изненада) – ...като така се постига висок индекс на справедливост. Всяко деяние се разглежда много внимателно и грешките са практически сведени до нула, затова никога няма пострадали невинни. Освен това, преди влизане на присъдата в сила, обвиняемият го стазира и виртуализира, докато трае апелативната следствена проверка. И чак след това...

– Го окачват на бесилката? Тикат в зандана?

– Не! – пришълецът е ужасен. – Обикновено стазата продължава, това е едно от наказанията. Всеки живот е свещен и не бива да се отнема! Друго наказание е временно лишаване от правото на полидрънност...

– Тоест?

– ...Ъъъ... оставят му само едно тяло за определен срок, без право на подмяна докато то не остарее.

– И няма ли опасност да умре от това? То си е жива смъртна присъда! – съобразявам аз.

– Не – търпеливо обяснява Глупчото. – Състоянието на тялото се следи от медицински системи. А дори да се случи нещо непредвидено, сменя се психо-дрън-дрънски отпечатък и личността се възпроизвежда.

– Ама не умира ли накрая... истински? Или нещо не съм разбрал предния път?

– О, умира се... След хиляда-две хиляди години на повечето им писва да живеят и душата се оставя да колапсира... Някои не смятат това за смърт де – (тук аз кимвам мъдро: ясно е къде отиват), – но пък на всеки се сменя пълна дрън-мнемограма и се пази в Мегабанката, откъдето винаги може да бъде съживен...

– Мегабанка? – заинтригуван съм.

– Да, там се съхранява информация. Тя е много строго пазена и грижливо поддържана.

Обмислям какво би могло да се задигне от такава банка, но въображението ми е безсилно. Глупчото продължава да говори, аз с усилие пренасочвам вниманието си към разказа му, когато той внезапно млъква.

Отнесъл се е. Мълча търпеливо. Очевидно чува в главата си гласа на своя небесен кораб. С наслада пуша от превъзходния тютюн, взет за спомен преди десетина дни. Преценявам количеството му като достатъчно за десетина години напред лични нужди и поне три лета черпене. Или продажба.

– Преследват ни – съобщава след малко Звездният човек. Развълнуван е.

Аз не се впечатлявам. Рано или късно щеше да се случи. Изобщо, много повече ме вълнува как да придумам капитана, че е време за нов живот – на сушата. Защото е настъпил часът да се жъне посятото, да се вкусват плодовете на тежкия и опасен път, който всеки е извървял и изплавал досега. Но има такова нещо като растеж на апетита. Лошо е, когато нямаш сили да спреш, преди да е станало късно. Така че изобщо не ме вълнува потерята – ако ще да е целият военен флот на испанската корона!

– Преследват мен – уточнява пришълецът.

Още по-абсурдно. Първо, всички наши жертви са останали убедени, че всеки от нас е неуязвим за оръжие. Кой би съзрял в Звездния човек източника на нашата мощ?!... Стоп. Ами ако и той има съмнения за вътрешен заговор?...

Стряскам се.

– Не. МОИТЕ ме преследват.

Бавно и с нежелание проумявам какво ми казва.

Вече имам представа как ще се чувствам някога в Ада, ако не успея навреме да получа опрощение с добри дела.

Пояснявам: пред мен се намира един мирен граждан, който никога не е бил войник и НЕ ПРИТЕЖАВА въоръжението от своя свят. А преследвачите, поне според мен, винаги са военни... Защо ли не ми е любопитно как трябва да изглежда един Звезден Мускет? Звездна Мортира? Такива, дето ПРОБИВАТ магическия щит от колана на Глупчото...

Хладно е, но се изпотявам.

– Защо? – едва от третия опит изхълцвам аз и не разпознавам гласа си.

– Ами аз... такава... откраднах билет за насам. Ползвам това приключение незаконно.

Зяпам го, минута, две. Накрая си позволявам да го нахокам:

– И ти ни приказваше колко лошо нещо е грабежът! Виж ти кой ни бил чел конско – един крадец! – но накрая не издържам и се размивам.

Тъжен смях.

Налага се да си ударя шамар, за да спра. Става ми болно, все едно съм хванал любимо си дете да тараша кесията ми. И понеже е любимо – няма как да го накажеш, без да нараниш себе си.

Мъжествено преглъщам и питам делово и сухо:

– И сега какво?

– След няколко дни ще са в обсег за дрън-дрънизация.

– По-бавно и на човешки, ако обичаш.

– Принудително прехвърляне на същността ми. Мигновено. Дистанционно.

Тази дума вече съм я научил.

– Освен това те излъгах – казва смутено Звездният човек. – Аз не идвам от небето. Тоест, оттам идвам, но родината ми е същата тази Земя, само че след 9991 години... – Определено му е трудно да говори, но събира кураж и признава докрай: – Боцмане, аз съм нелегален пътешественик във времето. Най-удобно се пътува през темпоралния ефир в космоса, а изходните точки са най-безопасни където гравитационните полета се уравновесяват, както в либрационните пунктове и...

– И лъжец, значи – печално констатирам аз и друго не мога да кажа.

Разберете, всъщност ми се плаче. Отдавна не съм нежна душа с тънка бебешка кожа, свикнал съм с лъжи, измами, предателства, клетвопрестъпления, но... не очаквах лъжа от Глупчото. Та той си е чист като моминска сълза! Чувствам се така кофти, сякаш съм заварил ангел да клечи и да дриска.

Да, тежко нещо са разочарованията. Горчивите поражения на духа. Много се паза от такива неща.

– Нищо друго не съм те излъгал – горещо ме уверява пришълецът. Лицето му е толкова нещастно и пламти от разкаяние, че пак нещо става с очите ми. – Само за това откъде идвам. И... че съм редовен турист. То всъщност за теб на практика е все едно дали съм от далечна звезда или от далечно бъдеще... Живях известно време в отдалечен на сто

светлинни години свят, но се върнах у дома отдавна, така че за слънцата, дето ги виждаш като звезди, всичко си е истина...

– Какъв? – питам спокойно, а през това време си мисля, че все пак е ангел. Нека паднал, нека насран и омърсен от прегрешение, но същината си – чист.

Все трябва да има нещо свято на този свят, нали!?

– Моля?

– „Турист“. Какво е това?

– Ами... пътешественик. Пътува за удоволствие. Плаща си и пътува да види далечни страни и все такива работи. А аз не платих, ами се промъкнах...

– Плаща, за да пътува насам-натам? И нищо не печели? Не търгува, не се занимава с разбой, не търси съкровища?

– Почива.

– Да ви имам почивките! Излиза, че и ние сме туристи! – усещам се и махам с ръка. – Няма значение, това не е важно. Какво... – преглъщам по-важния въпрос от тактически съображения и задавам втория, просто от симпатия: – А какво ще стане с теб?

– О, много лошо ми се пише...

– Нали каза, че нямате бесилки, каторги и тъмници...

– Да де. Но ще ме ограничат да се придвижвам без специално разрешение, ще изплащам глоба с обществено-полезен труд, ще мъкна всяко ново тяло до пълната му амортизация три-четири въплъщения наред... Ограничаването на права за теб може да не е толкова страшно... всъщност, наистина не е. Просто е... неприятно. И ще трябва да полагам изпити за социална благонадеждност няколко следващи цикъла... Знаеш ли, това наистина са глупости... пред вашето... – запъва се, – варварство. Много съм ви благодарен, че с ваша помощ успях да проумея кое наистина е важно и ценно.

– Хъм. Вече съм по-спокоен – казвам искрено. С леко сърце вече мога да попитам и за главното. – Ами ние? Какво ще стане с нас?

– Добре ще е да сте далеч от мен, когато ме намерят.

Замислям се.

– Колко време имаме? В смисъл – твърдо.

– Три дни. Не повече. После става опасно.

– Аха.

* * *

– Дали не ни менти, люспи в ушите? – запитва капитанът.

Свивам рамене и премълчавам. Той се мръщи. Наистина, предположението е неразумно. Никакви мислими причини не карат Глупчото да ни лъже. Излишно е да привеждам доказателства. Щастие е, че изборът му е бил да остане доброволно с нас. Вярно, веднъж вече излъга. Но това беше лъжа от срам, а не за изгода. Детска лъжа. И тя не се брои.

Капитанът откликва на мислите ми:

– Е, даже да не беше това, все някой ден би му писнало да се пъчи срещу оръдията. Какво предлагаш?

– Да го оставим на един от близките коралови островчета. Той сам предложи. А ние през това време с пълни платна да се махаме! И вземаме курс към... някъде, където стоките ще се продадат, парите ще се поделят... и кой накъде знае. Лично аз смятам да стана земевладелец. И теб те съветвам същото.

– Аз мислех за собствена малка търговска флота – разсеяно отвърща шефът, а аз ликувам, но само за момент: хубаво де, проникателен съм, е и? – Само дето ми трябва още пари... Този път трябва да направим голям удар. И от него няма да делия с никой.

– Ами с мен?

– Нали вече имаш достатъчно, за да осъществиш мечтата си, мухлясали сухари?

– Така е. Но въпросът е принципен.

– А... Е... Добре. Една петдесета?

– Обиждаш ли ме?

– Една двайсет и пета?

– Десятък е приемливо.

– Че ти си бил ужасен разбойник, индианец на реята! – капитанът е възмутен. – След толкова години заедно...

– Да. След толкова години заедно искаш и мен да прецакаш барабар с останалите мухльовци. Не е джентълменско. Освен това, как си представяш да офейкаш с дяловете на юнаците? Сам няма да се справиш. Пък и ако се замислим, дори досегашният им пай е пресилен. Добре е да се намали с... примерно една трета. Може би това ще ги възпре да пропият и попилеят богатствата си в кръчмите и по скъпи курви. Но пък ще им остане достатъчно за охолен живот, ако ги вложат в някой хан, мелница, търговски склад, земя... Е, ако някой иска да си купи баронска титла, ще има да взема, но те и без това не стават за благородници, нали?

– Да, наистина, такава рестрикция ще е полезна за тях, вода в барута.

– А освен това – наблягам аз, – намаляването на дяловете на екипажа, забележи, то съвсем не е неоправдано, понеже участието им в придобиването на плячката е... да де – съгласявам се с енергичния жест на шефа, – това ще ти спести необходимостта от последен удар... Не бива да рискуваме, Чарли.

Очите на капитана стават стоманени. Не е от това, че съм фамилиарен. Наричам го втори път за тринайсет години по име. Гледа ме с вълчи очи заради пораженческите ми предложения. Въпреки вида му продължавам с лек хлад в стомаха:

– Няма начин. Ще кандисам и на една единайсега от... от реквизираното, пък ти ще се справиш и с по-малък начален капитал... Хайде, не ме гледай като грешник от казана. Ще си посвиеш перките малко. Алтернативата е да останеш с пръст в...

– Не – ледено ме прекъсва капитанът. – И без да правя никакви сметки, знам, че няма да ми стигнат средствата за онова, което искам. Правим последен удар и точка, чума на борда! Иди при звездния и му кажи да ни намери нещо БОГАТО! Стига дрънканици, боцман! Джентълмени сме и склучихме джентълменска сделка, нали така, девет бала на рейда?

– Така – принуден съм да призная.

– Обаче аз съм ти капитан и последната дума е моя! Млък. Нямаш колана на звездния около кръста си, затова не ме ядосвай, морж със запек. Давам си сметка за риска. Спокойно. И аз имам мечти и ще си ги пазя. Изчезвай, старче. И... нека е една девета – подхвърля подир мен съвсем като на приятел.

Напразно си повтарям думите му за това, че и той има мечти, за които да се бори и които да пази. Чувствам, че правим грешка.

* * *

– Така повече не може!

Това го изрича Питър Джоба, а до него Хю се е сетил да излъска малайския си ятаган и кръвнишки гледа към убягващата ни вече втори ден плячка. Това преследване е изнервило момчетата, от снощи не са пили нищо, само съскат като разярени усойници. Ясно е, че като настигнем португалеца, ще има мъст и сеч. Така е. Когато има достатъчно хляб (а при нас и месо, и плодове... а Айвън даже бананите ръси с подправки, каквито имаме множество и МНОГО), липсата на зрелища става досадна и отегчителна.

Глупчото е омърлушен, капитанът – зъл. Само аз съм стабилен като

морски фар. Но отбягвам да поглеждам към небето.

Топчията Том сумти до единственото ни останало оръдие. То ни е най-далекобойното, останалите отидоха за дар на Морския дявол, за да плаши с тях русалките, а те от подобни образци най-много още по-силно да възжелаят сухоземните мъже. И въпреки тази жертва, пак не можем да настигнем проклетото ноа. Не защото то е бързо, а понеже ние сме бавни. Корабът ни пращи от сувенири. Само че когато Хю предложи да изхвърлим част от товара – на него мариц му дай, преситен е на плячка – Питър почна да плете въжена примка, а останалите едва не вдигнаха бунт.

А времето ни изтича. Виждам го по помръкналите очи на Глупчото.

– Том, тъпо недоносче на пристанищна курва, до второто пришествие ли ще те чакам, проказа в манастира! – ръмжи капитанът.

– Са, бе са... – бучи артилеристът и накрая пали фитила. Гледаме го със затаен дъх как придържа лостовете на кулеврината, за да не изпусне португалеца от двата пръстена на мерника. Том много се гордее с изобретението си, пръстенът в тила на топа е подвижен, за да отмерва разстоянието до мишената. До днес нямаше някой на борда, който да не е изказал възхищението си от джаджата на Том. Обаче нашият огнеплюец също е сдал багажа в последно време – плюскане и наливане до припадане, ето го пак пуфти, задъхва се като бабичка...

Буммм!

Проследяваме с очи гюлето, което също е гордостта на Том, защото не е кръгло, а прилича на накрайник от копие и е пълно с някаква гадост, заради която топчията ни прилича на недосварено прасе. Нарича го гръцки огън. Бога ми, не бих искал да срещна гръцки военен кораб, щом...

Прас!

Дяволското изобретение на Том удря високата кърма на ноа. Чакаме. В следващия миг лумва пушек, а след малко оранжеви пламъци почват за играят езически танц по нашарените с боя дървеници на плаващото чудовище, което трябва да кара заплаги за наемници из португалските колонии, както и пари за стоките на търговците от предишния му курс.

Да, Том е умен момък, поне що се отнася до оръдия. Иначе е тъп като галош.

Около мен ехтят възторжени крисъци, над нас греят копринените платна! Ура! Как сладко мирише на барут, неприятелят гори, предвкушването на ръкопашна схватка опиянява – ето за това си заслужава да живееш сред солените вълни и мизерията.

Но не заслужава да умреш. Особено след като си натрупал сумата за въплъщаването на мечтата си. В пожара на борда на португалска виждам червените къдрици на моята сладка, все още непозната шотландка, в морето – цвета на нейните очи, кожата ѝ искри като белите облаци! Виждам и луничавите ни дечица, на които ще направя едно кръгло езерце, където да пускат малки, прецизно измайсторени платноходчета, а прислугата ще прави вятър с ветрила от коприна... Ааа, не! Никакви такива глезотии с корабчета – току-виж момчетата се запалят и хукнат из морските простори като мен, а аз не ща да станат нехранимайковци...

Стресва ме яростният вик на капитана:

– Онези гасят пожара, мамицата им опърничава! Том, зареждай, зареждай, акула да ти отхапе топките, да ти червяса езикът, очите ти калмар да ги яде, зареждай, момчето ми, бог си, размажи ги, ИЗГОРИ ГИ, златно оръдие ще ти отлея, само не им давай да се измъкнат, наводнение в ада!

Ноа изобщо не забавя ход, екипажът излива върху радващия ни огън кофа след кофа, още малко и ще задуши нашия триумф! Усещам се, че скърцам със зъби.

Някой ме побутва в ребрата.

– А?

Звездния човек е. Глупчото.

– Боцман, отляво на борд виждам остров. Да взема да ида...

Премигвам. Лигите ми вече са потекли като пред сочна пържола с лук и подправки, гарнирана с ориз, пак с подправки, и опасността от небесата някак ми изглежда толкова далечна, че даже бързата светлина има векове път до нея.

Изтрезнявам от бойната си лудост и питам:

– Какво, време ли е?

– Почти.

– Почти! Имаме ли поне три часа?

– Може и половин ден да е, но ако решим да действваме според плана на капитана и да тръгнем по вълните към онзи нещастен морски съд, енергийният трансфер между генератора на силовото поле и орбиталната капсула ще насочи преследвачите...

– Колко ВРЕМЕ имаме те питам! В най-лошия случай?

– Ами... около час и половина сигурни. После всеки момент могат...

– Ще успеем – отсичам самоуверено, като усещам с тила си погледа на капитана. Сърцето ми се свива. Алчността наистина ще ни погуби!

Но... вече съм се впрегнал, а най-тъпото е да се отказваш напред скок. Може би щастието ще отдели една последна усмивка за нас... Пфу! Никаква „последна“! Забранена, недопустима дума за един моряк и дженгълмен на късмета! Щастието обича храбрите.

Но не и безумците. А очите на капитана са направо безумни. Подхвърлям на Глупчото възможно най-благо:

– Остани с нас още един час. Като ни видят да вървим по водата, така ще се наплашат, че няма да посмеят да стрелят. После още десет минути ни прикривай на палубата, докато вържем екипажа и пътниците. После можеш да си вървиш.

„И да не гледаш какво ще стане“ – добавям наум. Нашите юнаци са озверели, искат кръв, искат жени, а ако не намерят жени... прости Господи тези скотове, ама те не са виждали женски задник от седем месеца, а колкото и да не вярвам на клоките, на кораба ни... Пфу, не ми се мисли над такива гадости!

Том през това време тъпче оръдието си. Неколцина мазно се кикотят. Вечната смешка – топчията маа злобарки, понеже собствената му пишка била колкото бобово зърно.

Капитанът обаче е изнервен, защото ръмжи срещу шегобийците и те подвиват опашки, но се кискат в шепи.

Том си виква за помощник глухия Бруно, на когото не му пука от гърмежи.

– Са ша го набуам яко! – обяснява Том през рамо. – Ша го измуша портокалеца чак до морската дяволка на носа. И тоя път ша туря барут у гулето. Глей кво стаа!

Капитанът за миг проявява безпокойство и скастрия топчията:

– Ти глей кво ша та напрая – подигравателно имитира гласа му той, – ако умериш кръйткамерата на портокалеца, черва на бушприта!

Том свива рамене:

– Мож и тва да стане...

– Дано не стане, дърта русалка в тигана! Защото тогава ще ловиш с мрежи парчетата от ноа. А златото не плува като лайната, тикво настрана!

– Нема бе, сър, сичко ще е както тебе... Па и да фръкне ноато у въздуха, нашио Талисманчо ша го извади... Златото де... От дъното.

Капитанът е удивен:

– Това пък откъде ти хрумна?!

– Ми он сам ми го каза. Сър.

Капитанът се обръща към Звездния човек:

– Вярно ли е, сирене в трюма?

За мое учудване Глупчото отговаря кратко:

– Да.

Капитанът е окуражен и махва милостиво с ръка на Том:

– Добре тогава. Действай, бомбардире!

– Слушам сър! – крещи топчията радостно, а момчетата викат „Да живее!“

Прииска ми се да запитам Глупчото за някои подробности, но моментът е важен и впивам очи, беззвучно шепнейки молитва към Морския дявол, когото в мислите си наричам цар, за да му е по-приятно. Разбери ме, Отче наш, който си на небето – първо, в момента си по-отдалечен, и второ – заедно с Теб там горе дебнат и едни стражници, дето още не са родени, но са достатъчно могъщи, така че дай да не призовавам небесата, става ли?

Том и Бруно, озъбени от напрежение, държат кулеврината прицелена към упоритата ни жертва. ВСИЧКИ са озъбени от напрежение. Даже ангелското лице на Звездния пришълец е изкривено от гримаса, все едно го боли зъб, но му е толкова далеч до муцуната на Хю, колкото Главореза е далеч от райските градини.

Съска фитилът, съска и вятърът в такелажата.

Щом ноа почне да спира, на борда ще останат само юнгата, Том и Питър Джоба, който е извадил кофти жребий този път и затова е нацупен като монахиня, а екипажът ни ще се втурне по вълните, облечен в незримата броня на Глупчото. Но не и преди това. Кой ще тръгне да гони кораб, намиращ се на цяла сухопътна миля и носещ се със скорост десет възела? Даже на гладък плаж не е по човешките сили да тичаме толкова бързо, а тук – вълни, втвърдяващи се под нозете ни, а на тези нозе тежат пресни сланини от лакомията на последните седмици.

Поглеждам косо и бързо Глупчото. Още не е включил железния си пояс. Пести му силата. Обаче, дали не би било излишно да го направи, а колко барут сипа пустият му Том в гърлото на топа...

БУ-БУМ!!!

Преди миг съм бил на крака, живият ми и дървеният здраво балансираха в средата на палубата, а сега вече съм нейде при кърмата и даже патерицата ми липсва.

Няколко мига съм бил в несвяст, съобразявам светкавично, защото пушекът се е разсеял вече. Ушите ми са заглъхнали. Лежа по гръб и виждам вместо великолепните лъскави копринени ветрила, развяващи се многоцветни вимпели. Нещо е нахъсало ветрилата на ивици и е

лепнало грозни саждени петна по тях. И други пръски – алени...

Сядам, още замаян и виждам до себе си капитана, блед като луна в мъгла.

В този миг ушите ми се отпусват, за да чуя хленч и писъци.

На палубата цари абордажен ад, но няма врагове.

Проклетата кулеврина се е пръснала. По провисналите въжета на такелажата успявам да разпозная части от тялото на Том, Бруно въобще го няма, половината момчета се търкалят и вият в агония, другите се озъртат като пияни плъхове. Тъпакът Хенри настървено тика червата си обратно в корема. Едноокия Айвън е вече безок и безкрак, а ребрата му стърчат от гръдния кош. Симпсън се дави в кръвта си, а Бари Нейл оглупяло се опипва, но няма даже прах по него и морякът почва да си вярва, че е отложил засега срещата със свети Петър. Питър Джоба виси с глава надолу от близката рея и не мога да не призная, че гледката на обесения втори боцман внася умиротворяващ елемент в иначе ужасната картина. Горят тук-таме някакви парцали, но още не е същински пожар.

– Олеле – чувам да казва капитанът.

Напълно съм съгласен с него.

Но ужасът още не е изскочил от потайните дълбини на жалката човешка душа, затова се оглеждам хладнокръвно и бързо преброявам живите и леко ранените. С известно съжаление отбелязвам, че Питър е жив, само зашеметен. Търся юнгата, за да му наредя да среже въжетата и да помогне на втория боцман да заеме по-прилично вертикално, а не отвесно положение.

Виждам юнгата. И в този миг ужасът влиза в сърцето ми – на бял кон и с музика!

Копеленцето държи нещо и е готово да се разреве с глас, но не смее да пусне кошмарния предмет.

Главата на Глупчото.

– ВСИЧКИ ЗАД БОРДА! Куче с мандолина!

Чак после, вече във водата, разбирам, че и двамата с капитана сме си изкълчили гръклянците от този кратък дует. Едва шепна. Но всъщност, няма какво да говоря, освен да посоча на капитана посоката, където одева беше забелязана земя. Останалите сили трябва да вложат в яко гребане, за да се отдалечим колкото се може по-надалеч от зловещия ни кораб.

Момчетата шляпат и пуфтят, юнгата скимти като кутренце, но е чевърст и даже ме изпреварва. Всички са скочили подир нас. Всички живи. Освен Питър, който реве като бик от реята. Не смея да се

обръщам. Само хвърлих едно око, за да преброя най-умните от екипажа. Седем души. Останалите са мъртви или ранени прекалено зле. Или са се оказали несъобразителни. Може и да са във водата, но плуват в грешна посока. Как да е, важното сега е да бъдем възможно най-далеч от...

Нещо ме кара да се гмурна под водата, която изведнъж става светла, сякаш отзад е изгряло второ слънце. Става ми горещо и това не е само от уплаха – самата вода се нагорещява. Само дано не кипне. Изплувам и с усилие си налагам да погледна назад. Корабът го няма, но там, където е бил, морето ври. И още нещо. Във въздуха чезне призрачен синкав конус, издигнат до главозамайващи висини. Мирише на гръмотевична буря.

Всичко свърши.

* * *

Няма да разправам ужасните седем месеца на необитаемия остров. След безшумната светлинна експлозия във водата останахме петима. Двама се удавиха – предполагам от изумление. До острова пристигнахме четирима – Шкембето Смит кървеше лошо и изостана. Май го изядоха акулите. Във всеки случай три часа перките им браздяха водата наоколо и това ми даваше сили да плувам и плувам, без да имам глас да проклинам.

На брега излязохме аз, капитанът, юнгата и Хю. Никой друг не се добра до острова. Ако е имало скочили навреме от клетия ни кораб, те не намериха острова. Може да са ги пленили португалците. Не знам.

Само след седмица останахме трима. Хю не смееше да се закача с мен и с капитана, но тормозеше хлапака и ми се наложи да го пречукам. Той винаги ме е подценявал, а като ме видя без патерица, реши че безопасното разстояние да ми държи тон е шест ярда. С един скок го настигнах и му счупих врата преди да е казал „мамо“ – в циничен контекст, разбира се.

И тогава с капитана установихме, че мръсникът е носел под ризата още ТРИ златни вериги над своя дял. Тържествено ги разделихме. Настоях копеленцето да получи най-дългата като компенсация за преживяното. Капитанът се съгласи – нали вече имаше две. Пък аз преди всичко държа на справедливостта.

Седем месеца ядохме риба, раци и пихме дъждовна вода. Капитанът бълнуваше и млатеше насън пясъка с юмуци. Четири месеца мълча, вероятно пресмятайки изгубеното. Бях достатъчно благороден да не му изтъкна, че го бях предупредил. Страхувах се да не се обеси на

златните си вериги. Но той се оказа по-голям оптимист, отколкото го мислех.

След седем месеца на острова спря кораб, за да си почисти кила. Някакви мръсни недодялани разбойници. Приеха ни, след като им подадохме наличното злато.

След месец напуснахме проклетото място, а след още седмица капитанът и боцманът им се удавиха – случва се – и ние заехме полагащите ни се места.

За съжаление юнгата умря от дизентерия, а аз имах идеята да си го взема за помощник в мечтаната странноприемница и двестата акра собствена земя. Неистовият ми капитан продължи да бъде джентълмен на съдбата и доколкото знам издъхна достойно на испанска бесилка в Ню-вия свят.

Често си спомням за Глупчото, Звездния човек, пришълецът от идните загадъчни векове. И ми е приятно, че някъде далеч напред в годините, той може би ще прочете дневника ми и особено горещата ми благодарност към приключението, което ни подари. Хубави са онези неща, които свършват добре. Освен това той стана причина да бъде изтрита от лицето на земята отрепка като Питър Джоба, а това е благо за всички живеещи. Та сега Глупчото е получил своето си тяло и макар да му е забранено да пътешества, надали е нещастен. Във всеки случай му го пожелавам – пожелавам му да намери друга своя мечта, освен туризма, и да се радва като я постигне. В сърцето си се радвам с него. Освен това, може би пак ще направи някоя щуротия и ще дойде в нашето време. Много ще се радвам да ми бъде гост. И няма нищо да искам от него. Защото вече имам всичко.

Да, аз получих своята мечта, но с малки корекции. Акрите са едва деветдесет. Жена ми е ирландка, пъстроока и кестенява. И кожата ѝ не е толкова бяла като облаците, но пък като цяло Маргарет е много мила и оправна домакиня, само дето след четвъртата дъщеря Господ затвори утробата ѝ. Може и да е за добро. Поне не се притеснявам, че децата ми ще станат морски разбойници. И затова с чиста съвест забавлявам момчетата с играчки-корабчета. Малко ме притеснява обаче, че Хелън почна много да разбира от мореплаване и е бая буйна, пердаши всички момчета в колонията. Освен това расте красавица. Със зелени очи. С червена коса. Като моята някога преди да окапе. Но досега не е имало жени-пиратки, нали? Може пък Хелън и да не стане първата.

Питате се как успях да осъществя мечтата си? След като съкровищата ни отидоха даже не на дъното, а се превърнаха в горещ вятър? Ще

ви кажа, защo не. Дървеният ми крак има отвътре издълбано скривалище. Точно колкото да влязат дванайсет големи диаманта.

Как да е, доволен съм и на толкова.

1995–2002

КРАЙ

© 1995–2002 Николай Теллалов

Источник: <http://drakonche.zavinagi.org/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3131>]